

Æstetiseringen gjorde sig også markant gældende i både hovedstaden og provinsens byrum. De gunstige økonomiske og finansielle vilkår frembragte i alle egne af landet nye fysiske miljøer, hvis primære formål var at erhvervsudvikle og 'brande' byer og regioner med henblik på at akkumulere flere investeringer og tiltrække gode skatteborgere og købelystne turister med krav om 'liebhaverkvaliteter'.

De omfattende by- og regionsfornyelser sigtede således imod at være såvel æstetisk og oplevelsesmæssigt appellerende som økonomisk værdiskabende. Herved var de helt på linje med den officielle kulturpolitiske strategi, hvor kultur og kunst i første række blev opfattet som en kreativtetsres-

source for dansk erhvervslivs konkurrenceevne.

I byernes udvidede og nyetablerede indkøbsgader og butikcentre, eksklusive boliger og kontorfaciliteter ved især havnefronterne kunne det købedygtige publikum boltre sig i fysiske miljøer, som befordrede et livsmønster orienteret imod et sansespirrende, stadigt flow af nydelses- og underholdningsbetonede kulturtilbud. Specialiseringen, effektiviseringen og kravet om hurtig omstillingsparathed på arbejdspladsen, der var en basal forudsætning for det udvidede økonomiske råderum, syntes da også at forstærke behovet for et privat- og fritidsliv, der alene tilgodeså behovet for afslapning, forbrug og underholdning.

Fig. 245 Tuborg Havnepark lidt nord for Københavns Havn, opført 2006-08 med Dissing og Weitling som arkitekter.

Fig. 246 Sluseholmen i Københavns Sydhavn, opført 2003 med Sjoerd Soeters som hovedarkitekt.

Fig. 247 Bølgen i Vejle Havn, opført 2008-09 med Henning Larsen som arkitekt. Planlagt til at omfatte fem 'bølger'.

Fig. 248 Kulturøen i Middelfart Havn, opført 2003-05 med Schmidt, Hammer og Lassen som arkitekter.

Et markant vartegn for denne byudvikling i senmoderniteten er Ørestaden på Vestamager ved København. Efter i en længere periode at have stået både økonomisk, erhvervmæssigt og demografisk i stampe ændredes forholdene for hovedstaden radikalt i 1990'erne. Baggrunden herfor var omvæltningen i Østeuropa efter Sovjetunionens opløsning i 91 og Sveriges indtræden i EU i 95, hvorved Øresundsregionen fik større økonomiske og erhvervmæssige udviklingsmuligheder. I løbet af forbløffende kort tid om- og udbyggedes både

Malmø og København med henblik på at udvikle en metropol, som kunne tiltrække internationale, højteknologiske erhvervsvirksomheder og danne ramme om et pulserende storbyliv og et spektakulært kulturliv.

I København opførtes nye kvarterer ved en række af havnens områder, lufthavnen udvidedes, en broforbindelse over Øresund blev etableret, et metrobyggeri påbegyndt, nye opera-, skuespil- og koncerthuse byggedes og en helt ny bydel, Ørestaden, begyndte at tage form.

Fig. 249 Wenneberg Silo og Frøsiloen på Islands Brygge, der blev ombygget til beboelsesejendomme 2003-05 efter at have tilhørt Dansk Sojakagefabrik. Frøsiloen ombygning blev projekteret af arkitektfirmaerne MVRDV og JJW-arkitekter og samtidig blev den omdøbt til Gemini Residence (Boligkomplekset Tvillingerne).

De ombyggede siloer er et markant udtryk for radikale ændringer af industrisamfundets vilkår, hvorunder dets produktionsarealer forvandles til eksklusive områder for kontorbygninger og boligkomplekser. Denne omfunktionering og byfornyelse er dermed et vartegn for det opkommende postindustrielle samfund, som eksporterer de ufaglærtes jobs til fjernere himmelstrøg. Det får i stigende grad en ende med mænd i beskidte kedeldragter, hjelm, høreværn og sikkerhedssko. Slut med fabriksfløjter, akkorder, stempelure og arbejdsampe, med faglige fællesskaber, centrale overenskomster, klassekamp og solidaritet. Industrisamfundets strukturer og arbejderkultur

bliver erstattet af det postindustrielle liv, som er markant anderledes, friere og økonomisk rigere, mere selvstændigt og fleksibelt, og derfor stiller krav om helt andre kvalifikationer.

Boligkomplekset Tvillingerne er da ét blandt mange monumenter over en samfundsmæssig omkalfatring. Rent arkitektonisk giver det indtryk af uindtagelig styrke med de to rå og nøgne betoncylindre pakket ind i luksulejligheder med en sammenhængende organisk formet og transparent glasfacade. Herved eksponeres lejlighedernes åbne rumforløb og beboernes bevægelsesmønstre på en måde, der rent visuelt skaber fornemmelse af indblik i en ny hverdagskultur. Det er dog på et mere usynligt plan, at et byggeri som dette viser et samfund, der er blevet langt mere individuelt og mindre rummeligt, hvor ensomheden er større og udstødelsen langt mere definitiv. Hvor livsstilssygdomme som stress og depression har afløst industrisamfundets monotone arbejdsopgaver og fysiske nedslidning.